

(2) Od postanowienia tej Komisji służy prawo odwołania się do Komisji przy Okręgowym Inspektorze Pracy.

Do składu tej Komisji stosuje się odpowiednio przepisy ust. (1) z tym, że Komisji przewodniczy Okręgowy Inspektor Pracy lub wyznaczony przezeń zastępca.

Decyzja tej Komisji jest ostateczna dla zakładów pracy, zatrudniających nie więcej niż 500 pracowników.

(3) W zakładach pracy, zatrudniających ponad 500 pracowników, służy od postanowienia Komisji prawo odwołania się do Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, w skład której wchodzi: przedstawiciel Ministra Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia, jako przewodniczący oraz przedstawiciele Ministrów Przemysłu i Sprawiedliwości.

(4) W skład Komisji, przewidzianej w ust. (1) i (2) w miejsce inspektora pracy lub jego zastępcy wchodzi przedstawiciel władzy przemysłowej, jeżeli spór wynikł w zakładzie pracy, pozostającym pod zarządem państwowym lub samorządowym, albo dotyczy stosowania art. 4.

VI. Przepisy karne.

Art. 33. (1) Winni naruszenia przepisów dekretu niniejszego ulegną karze aresztu do 3-ch miesięcy lub grzywny do 10 tys. zł albo obu tym karom łącznie, o ile czyn nie jest zagrożony surowszą karą.

(2) Do orzekania właściwy jest Sąd Pracy.

VII. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 34. Rozporządzenie Ministra Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych określi termin wejścia w życie przepisów dekretu niniejszego w stosunku do zakładów pracy

ściśle związanych z rolnictwem, leśnictwem lub ogrodnictwem, a nie posiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego.

Art. 35. (1) Zakłady wojskowe oraz zakłady pracy, które podlegają militaryzacji, nie są objęte przepisami dekretu niniejszego.

(2) Minister Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może w drodze zarządzenia wyłączyć spod mocy obowiązującej niniejszego dekretu poszczególne zakłady, produkujące głównie dla wojska.

Art. 36. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 37. Dekret niniejszy wchodzi w życie w dwa miesiące po dniu ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy prawne, dotyczące przedmiotów dekretem niniejszym uregulowanych.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia:

Wiktor Trojanowski

Minister Sprawiedliwości:

Edmund Zalewski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Rola-Żymierski, generał broni

Minister Przemysłu: *Hilary Minc*

37

DEKRET

z dnia 19 lutego 1945 r.

o zmianie ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 220) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 8 ust. (2) otrzymuje brzmienie:
„(2) Kobiety podlegają powszechnemu obowiązkowi pomocniczej służby wojskowej“

2) Art. 102 ust. (2) otrzymuje brzmienie:
„(2) Obowiązkowi pomocniczej służby wojskowej podlegają również kobiety w wieku od ukończonych lat 19 do ukończonych lat 45“.

3) Art. 103 otrzymuje brzmienie:

„Art. 103. Osoby, podlegające obowiązkowi pomocniczej służby wojskowej mogą być w czasie pokoju powołane do odbycia przeszkolenia wojskowego w celu przysposobienia ich do pomocniczej służby wojskowej“.

4) W art. 138 skreśla się ust. (2) i oznaczenie „(1)” ustępu pierwszego a nadto po lit. f) dodaje się lit. g) o następującym brzmieniu:

„g) kobiety od chwili wydania orzeczenia, uznającego je za zdolne do pomocniczej służby wojskowej, do chwili wcielenia ich do szeregów“.

5) W art. 139 ust. (1) skreśla się wyrazy: „ust. (1)”

6) W art. 140 skreśla się słowa: „ust. (1) tudzież kobiety, które odbywały przeszkolenie wojskowe (art. 103 ust. (2) i (3))”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Obrony Narodowej, Ad-

ministracji Publicznej i Bezpieczeństwa Publicznego—każdemu w jego zakresie działania.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Rola Żymierski generał broni

w/z Minister Administracji Publicznej:

Edward Ochab

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

38

DEKRET

z dnia 26 lutego 1945 r.

o zmianie granic województw kieleckiego i krakowskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1)—Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Włącza się do obszaru województwa krakowskiego z województwa kieleckiego powiat miechowski.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:

Edward Ochab

39

DEKRET

z dnia 12 marca 1945 r.

o powszechnym obowiązku świadczeń osobistych na rzecz odbudowy m. st. Warszawy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. § 1. Celem odbudowy zniszczonej przez barbarzyńców hitlerowskich stolicy Rzeczypospolitej Polskiej, Warszawy, wprowadza się na obszarze całego Państwa Polskiego powszechny obowiązek ludności wykonywania robót i usług, bezpośrednio lub pośrednio po-

trzebnych dla przywrócenia stolicy jej dawnej świetności i dźwignięcia jej na poziom, odpowiadający wielkości odrodzonej demokratycznej Rzeczypospolitej.

§ 2. Zakres i sposób wykonania oraz czas trwania obowiązku, ustanowionego w § 1 na poszczególnych obszarach Państwa Polskiego określi Minister Administracji Publicznej.

Art. 2. Obowiązek świadczeń osobistych obejmuje wszelkiego rodzaju pracę ludzką, fizyczną i umysłową.